

Verslag themabijeenkomst 7 oktober 2018: Rouw en Verlies

Verslag van de lezing “Rouw en Verlies” voor de themabijeenkomst van het Roze Stadsdorp Amsterdam op 7 oktober 2018 in het gebouw van de Wijk , “ Huize Lydia “.

De lezing werd gehouden door mevrouw Joke Schippers , werkzaam bij het Centrum voor Steun bij Rouw en Verlies.

Er was een opkomst van ongeveer 25 leden die, zo bleek, allen wel op de een of andere manier te maken hadden gehad met een ingrijpende verlieservaring.

Veruit de meesten van hen hadden de draad van hun leven wel weer kunnen oppakken bij voldoende controle over verdriet en ontredde. Het is natuurlijk niet verwonderlijk dat er bij een dergelijk onderwerp en zo’ n ingevoerde spreekster, een sfeer ontstond van grote aandacht . De snelle vertrouwelijkheid bij de uitwisseling van persoonlijke ervaringen kon niet uitblijven.

Een belangrijke vraag voor mevrouw Schippers was onder andere of een rouwproces zich bij deLHBT- ers anders voltrekt dan bij heteroseksuelen. Er zou heel weinig literatuur te vinden zijn over rouwprocessen bij voornoemde groep.

Daarom gingen we aan het eind van de lezing in kleine groepjes uiteen om ervaringen uit te wisselen en een antwoord te vinden op de gestelde vraag. Een eenduidig antwoord volgde niet , maar zeer waarschijnlijk voltrekt een rouwproces zich bij de oudere LHBT- er die kinderloos is gebleven en in het verleden problemen had met de acceptatie van zichzelf en/of acceptatie door de familie, omgeving, soms toch anders. Er kon en kan misschien, veel minder open over gepraat worden.

Belangrijke aspecten in de lezing

- Verlieservaringen zijn er niet alleen bij het sterven van een geliefde, maar ook bijvoorbeeld bij migratie, ouderdom en/of ziekte.
- De term “ Verwerking” (in de zin van nu is het klaar) lijkt niet meer het gepaste begrip bij rouw; veel meer : “ ermee leren leven” of “ integreren”.
- Oude modellen op het gebied van rouw, eindigend met de zgn. “ acceptatie “ zijn al langer in hun wetmatige vorm, minder geldend. Rouw is GEEN lineair proces. De nieuwe visie op rouw is: een levenslang proces van zoeken naar een betekenisvol leven zonder de overledene. Het NIEUWE ROUWMODEL is dat van een roeiboot met 2 spanen: een switchen tussen gericht zijn op pijn en verdriet en gericht zijn op participatie in het leven nu en straks.
- De verwachtingen, ideeën vanuit de omgeving , bijvoorbeeld: de rouw zou 1 jaar moeten duren, zo niet dan is er sprake van “ ziekte “ of: over je pijn en verdriet moet je kunnen praten, gevoelens moeten worden geuit, kloppen NIET persé. Het is doorslaggevend of iemand in staat is ook weer deel te nemen aan het leven, naast verdriet en pijn. Ieder rouwproces is uniek qua duur, intensiteit en expressievorm.
- In het verleden in ieder geval, was er sprake van een kenmerkend verschil tussen rouw bij vrouwen en mannen. Mannen zouden in het omgaan met verlies zich eerder en meer uitgesproken richten op oplossingen zoeken in actie: op werk , op functioneren in het hier en nu. Uitzonderingen daarop zouden homomannen o.a. zijn. Is dat verschil nu nog geldend?

De keuze van de thematiek , de spreekster, de inrichting van de middag, zijn een groot compliment waard aan het adres van degenen die namens het Roze Stadsdorp Amsterdam de organisatie verzorgden.